

Славчо, следъ като си отпочинаха, — кой знае кога пакъ ще дойдемъ насамъ!

— Съгласенъ съмъ! — отвърна весело Наско.

И двамата отново закрачиха по горската пжтека, която водѣше къмъ водопада. И запѣха сърдце. Унесени въ пѣсенъта си, тѣ не усѣтиха, какъ ненадейно предъ тѣхъ изкочи едно голѣмо рунтаво животно.

— Вълкъ! — извика уплашено Наско, — и той, и Славчо хукнаха, като подгонени назадъ, и изпуснаха отъ ржцетѣ си набранитѣ цвѣтя.

Но, ето, че се подплъзнаха и струполиха въ дълбоко дере. И тамъ, легнали по камъни, съ изподраскани колѣна и ржце, по които имаше петна отъ кръвъ, тѣ се ужасиха до толкова, че дори не смѣха да погледнатъ предъ себе си. Струваше имъ се, че всѣки мигъ сжщиятъ звѣръ пакъ ще се мърне отъ нѣкъде, ще ги сграбчи съ лапитѣ си и разкъса.

Напраздно горскиятъ пазачъ, на когото бѣше това куче отъ вълча порода, се помжчи да ги намѣри и успокои. Но като помисли, че тѣ сж успѣли вече да излѣзатъ на шосето, пакъ се върна въ колибата си.

Слънцето се бѣше издигнало високо на небето и сипѣше горещи, палещи лжчи.

— Да си вървимъ вече, -- простена Славчо.

А Наско, който, сякашъ, бѣше загубилъ и здраве, и сила, едва се изправи на нозетѣ си. Страхътъ му още не бѣше изчезналъ и отъ устнитѣ му не се отрони нито дума.

Съ голѣми усилия тѣ изплъзѣха на пжтя. И макаръ че слънцето пакъ грѣеше съ усмивка, чинѣше имъ се, че черни облаци плуватъ надъ тѣхъ.

Бѣше късно следъ пладне, когато тѣ се озоваха предъ домоветѣ си. Решиха да идатъ най-напредъ у Славчови. И колебливо се изкачиха по стълбитѣ на горния етажъ. Щомъ позвѣниха, вратата се отвори, и слугинята ги въведе вътре. Майкитѣ имъ ронѣха горчиви сълзи, като че ли оплакваха нѣкого. Щомъ видѣха чедата си, тѣ съ изненада станаха отъ канапето, прегърнаха ги и промълвиха съ вълнение:

— Сжпи рожби, колко ни разтревожихте! Кжде ли не ви търсихме? Бацитѣ ви още обикалятъ изъ града да питатъ за васъ.

Славчо разправи всичко подробно, кжде сж скитали и какво сж препатили. И той, и Наско поискаха прошка, като обещаха, че вече нѣма да ходятъ извънъ града, безъ тѣхно знание и позволение. И накрая Наско добави:

— Мамо, и злато да ми дадатъ, не бихъ отишелъ повторно въ гората, безъ тебе или татко, защото не искамъ да ме изяде вълкъ!

Ненчо Савовъ